

HRVATSKI SABOR

51

Na temelju članka 88. Ustava Republike Hrvatske, donosim

ODLUKU

O PROGLAŠENJU ZAKONA O POTVRĐIVANJU FAKULTATIVNOG PROTOKOLA UZ KONVENCIJU O PRAVIMA DJETETA O PRODAJI DJECE, DJEČJOJ PROSTITUCIJI I DJEČJOJ PORNOGRAFIJI

Proglašavam Zakon o potvrđivanju Fakultativnog protokola uz Konvenciju o pravima djeteta o prodaji djece, dječjoj prostituciji i dječjoj pornografiji, koji je donio Hrvatski sabor na sjednici 21. ožujka 2002.

Broj: 01-081-02-1325/2
Zagreb, 26. ožujka 2002.

Predsjednik
Republike Hrvatske
Stjepan Mesić, v. r.

ZAKON

O POTVRĐIVANJU FAKULTATIVNOG PROTOKOLA UZ KONVENCIJU O PRAVIMA DJETETA O PRODAJI DJECE, DJEČJOJ PROSTITUCIJI I DJEČJOJ PORNOGRAFIJI

Članak 1.

Potvrđuje se Fakultativni protokol uz Konvenciju o pravima djeteta o prodaji djece, dječjoj prostituciji i dječjoj pornografiji usvojen i otvoren za potpisivanje 25. svibnja 2000., u izvorniku na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku.

Članak 2.

Tekst Protokola iz članka 1. ovoga Zakona u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik glasi:

OPTIONAL PROTOCOL TO THE CONVENTION ON THE RIGHTS OF THE CHILD ON THE SALE OF CHILDREN, CHILD PROSTITUTION AND CHILD PORNOGRAPHY

The States Parties to the present Protocol,

Considering that, in order further to achieve the purposes of the Convention on the Rights of the Child and the implementation of its provisions, especially articles 1, 11, 21, 32, 33, 34, 35

and 36, it would be appropriate to extend the measures that States Parties should undertake in order to guarantee the protection of the child from the sale of children, child prostitution and child pornography,

Considering also that the Convention on the Rights of the Child recognizes the right of the child to be protected from economic exploitation and from performing any work that is likely to be hazardous or to interfere with the child's education, or to be harmful to the child's health or physical, mental, spiritual, moral or social development,

Gravely concerned at the significant and increasing international traffic of children for the purpose of the sale of children, child prostitution and child pornography,

Deeply concerned at the widespread and continuing practice of sex tourism, to which children are especially vulnerable, as it directly promotes the sale of children, child prostitution and child pornography,

Recognizing that a number of particularly vulnerable groups, including girl children, are at greater risk of sexual exploitation, and that girl children are disproportionately represented among the sexually exploited,

Concerned about the growing availability of child pornography on the Internet and other evolving technologies, and recalling the International Conference on Combating Child Pornography on the Internet (Vienna, 1999) and, in particular, its conclusion calling for the worldwide criminalization of the production, distribution, exportation, transmission, importation, intentional possession and advertising of child pornography, and stressing the importance of closer cooperation and partnership between Governments and the Internet industry,

Believing that the elimination of the sale of children, child prostitution and child pornography will be facilitated by adopting a holistic approach, addressing the contributing factors, including underdevelopment, poverty, economic disparities, inequitable socio-economic structure, dysfunctioning families, lack of education, urban-rural migration, gender discrimination, irresponsible adult sexual behaviour, harmful traditional practices, armed conflicts and trafficking of children,

Believing that efforts to raise public awareness are needed to reduce consumer demand for the sale of children, child prostitution and child pornography, and also believing in the importance of strengthening global partnership among all actors and of improving law enforcement at the national level,

Noting the provisions of international legal instruments relevant to the protection of children, including the Hague Convention on the Protection of Children and Cooperation with Respect to Inter-Country Adoption, the Hague Convention on the Civil Aspects of International Child Abduction, the Hague Convention on Jurisdiction, Applicable Law, Recognition, Enforcement and Cooperation in Respect of Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children, and International Labour Organization Convention No. 182 on the Prohibition and Immediate Action for the Elimination of the Worst Forms of Child Labour,

Encouraged by the overwhelming support for the Convention on the Rights of the Child, demonstrating the widespread commitment that exists for the promotion and protection of the rights of the child,

Recognizing the importance of the implementation of the provisions of the Programme of Action for the Prevention of the Sale of Children, Child Prostitution and Child Pornography and the Declaration and Agenda for Action adopted at the World Congress against Commercial Sexual Exploitation of Children, held at Stockholm from 27 to 31 August 1996, and the other relevant decisions and recommendations of pertinent international bodies,

Taking due account of the importance of the traditions and cultural values of each people for the protection and harmonious development of the child,

Have agreed as follows:

Article 1

States Parties shall prohibit the sale of children, child prostitution and child pornography as provided for by the present Protocol.

Article 2

For the purpose of the present Protocol:

- (a) Sale of children means any act or transaction whereby a child is transferred by any person or group of persons to another for remuneration or any other consideration;
- (b) Child prostitution means the use of a child in sexual activities for remuneration or any other form of consideration;
- (c) Child pornography means any representation, by whatever means, of a child engaged in real or simulated explicit sexual activities or any representation of the sexual parts of a child for primarily sexual purposes.

Article 3

1. Each State Party shall ensure that, as a minimum, the following acts and activities are fully covered under its criminal or penal law, whether these offences are committed domestically or transnationally or on an individual or organized basis:

(a) In the context of sale of children as defined in article 2:

(i) The offering, delivering or accepting, by whatever means, a child for the purpose of:

- a. Sexual exploitation of the child;
- b. Transfer of organs of the child for profit;
- c. Engagement of the child in forced labour,

(ii) Improperly inducing consent, as an intermediary, for the adoption of a child in violation of applicable international legal instruments on adoption;

(b) Offering, obtaining, procuring or providing a child for child prostitution, as defined in article 2;

(c) Producing, distributing, disseminating, importing, exporting, offering, selling or possessing for the above purposes child pornography as defined in article 2.

2. Subject to the provisions of a State Party's national law, the same shall apply to an attempt to commit any of these acts and to complicity or participation in any of these acts.

3. Each State Party shall make these offences punishable by appropriate penalties that take into account their grave nature.

4. Subject to the provisions of its national law, each State Party shall take measures, where appropriate, to establish the liability of legal persons for offences established in paragraph 1 of the present article. Subject to the legal principles of the State Party, this liability of legal persons may be criminal, civil or administrative.

5. States Parties shall take all appropriate legal and administrative measures to ensure that all persons involved in the adoption of a child act in conformity with applicable international legal instruments.

Article 4

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences referred to in article 3, paragraph 1, when the offences are committed in its territory or on board a ship or aircraft registered in that State.

2. Each State Party may take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences referred to in article 3, paragraph 1, in the following cases:

(a) When the alleged offender is a national of that State or a person who has his habitual residence in its territory;

(b) When the victim is a national of that State.

3. Each State Party shall also take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the above-mentioned offences when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her to another State Party on the ground that the offence has been committed by one of its nationals.

4. This protocol does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with internal law.

Article 5

1. The offences referred to in article 3, paragraph 1, shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties and shall be

included as extraditable offences in every extradition treaty subsequently concluded between them, in accordance with the conditions set forth in those treaties.

2. If a State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Protocol as a legal basis for extradition in respect of such offences. Extradition shall be subject to the conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize such offences as extraditable offences between themselves subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. Such offences shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territories of the States required to establish their jurisdiction in accordance with article 4.

5. If an extradition request is made with respect to an offence described in article 3, paragraph 1, and if the requested State Party does not or will not extradite on the basis of the nationality of the offender, that State shall take suitable measures to submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution.

Article 6

1. States Parties shall afford one another the greatest measures of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceeding brought in respect of the offences set forth in article 3, paragraph 1, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 7

States Parties shall, subject to the provisions of their national law:

(a) Take measures to provide for the seizure and confiscation, as appropriate, of:

(i) Goods such as materials, assets and other instrumentalities used to commit or facilitate offences under the present Protocol;

(ii) Proceeds derived from such offences;

(b) Execute requests from another State Party for seizure or confiscation of goods or proceeds referred to in subparagraph (a) (i);

(c) Take measures aimed at closing, on a temporary or definitive basis, premises used to commit such offences.

Article 8

1. States Parties shall adopt appropriate measures to protect the rights and interests of child victims of the practices prohibited under the present Protocol at all stages of the criminal justice process, in particular by:

- (a) Recognizing the vulnerability of child victims and adapting procedures to recognize their special needs, including their special needs as witnesses;
- (b) Informing child victims of their rights, their role and the scope, timing and progress of the proceedings and of the disposition of their cases;
- (c) Allowing the views, needs and concerns of child victims to be presented and considered in proceedings where their personal interests are affected, in a manner consistent with the procedural rules of national law;
- (d) Providing appropriate support services to child victims throughout the legal process;
- (e) Protecting, as appropriate, the privacy and identity of child victims and taking measures in accordance with national law to avoid the inappropriate dissemination of information that could lead to the identification of child victims;
- (f) Providing, in appropriate cases, for the safety of child victims, as well as that of their families and witnesses on their behalf, from intimidation and retaliation;
- (g) Avoiding unnecessary delay in the disposition of cases and the execution of orders or decrees granting compensation to child victims.

2. States Parties shall ensure that uncertainty as to the actual age of the victim shall not prevent the initiation of criminal investigations, including investigations aimed at establishing the age of the victim.

3. States Parties shall ensure that, in the treatment by the criminal justice system of children who are: victims of the offences described in the present Protocol, the best interest of the child shall be a primary consideration.

4. States Parties shall take measures to ensure appropriate training, in particular legal and psychological training, for the persons who work with victims of the offences prohibited under the present Protocol.

5. States Parties shall, in appropriate cases, adopt measures in order to protect the safety and integrity of those persons and/or organizations involved in the prevention and/or protection and rehabilitation of victims of such offences.

6. Nothing in the present article shall be construed as prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused to a fair and impartial trial.

Article 9

1. States Parties shall adopt or strengthen, implement and disseminate laws, administrative measures, social policies and programmes to prevent the offences referred to in the present Protocol. Particular attention shall be given to protect children who are especially vulnerable to these practices.

2. States Parties shall promote awareness in the public at large, including children, through information by all appropriate means, education and training, about the preventive measures and harmful effects of the offences referred to in the present Protocol. In fulfilling their obligations under this article, States Parties shall encourage the participation of the community and, in particular, children and child victims, in such information and education and training programmes, including at the international level.

3. States Parties shall take all feasible measures with the aim of ensuring all appropriate assistance to victims of such offences, including their full social reintegration and their full physical and psychological recovery.

4. States Parties shall ensure that all child victims of the offences described in the present Protocol have access to adequate procedures to seek, without discrimination, compensation for damages from those legally responsible.

5. States Parties shall take appropriate measures aimed at effectively prohibiting the production and dissemination of material advertising the offences described in the present Protocol.

Article 10

1. States Parties shall take all necessary steps to strengthen international cooperation by multilateral, regional and bilateral arrangements for the prevention, detection, investigation, prosecution and punishment of those responsible for acts involving the sale of children, child prostitution, child pornography and child sex tourism. States Parties shall also promote international cooperation and coordination between their authorities, national and international non-governmental organizations and international organizations.

2. States Parties shall promote international cooperation to assist child victims in their physical and psychological recovery, social reintegration and repatriation.

3. States Parties shall promote the strengthening of international cooperation in order to address the root causes, such as poverty and underdevelopment, contributing to the vulnerability of children to the sale of children, child prostitution, child pornography and child sex tourism.

4. States Parties in a position to do so shall provide financial, technical or other assistance through existing multilateral, regional, bilateral or other programmes.

Article 11

Nothing in the present Protocol shall affect any provisions that are more conducive to the realization of the rights of the child and that may be contained in:

(a) The law of a State Party;

(b) International law in force for that State.

Article 12

1. Each State Party shall submit, within two years following the entry into force of the Protocol for that State Party, a report to the Committee on the Rights of the Child providing comprehensive information on the measures it has taken to implement the provisions of the Protocol.
2. Following the submission of the comprehensive report, each State Party shall include in the reports they submit to the Committee on the Rights of the Child, in accordance with article 44 of the Convention, any further information with respect to the implementation of the Protocol. Other States Parties to the Protocol shall submit a report every five years.
3. The Committee on the Rights of the Child may request from States Parties further information relevant to the implementation of this Protocol.

Article 13

1. The present Protocol is open for signature by any State that is a party to the Convention or has signed it.
2. The present Protocol is subject to ratification and is open to accession by any State that is a party to the Convention or has signed it. Instruments of ratification or accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 14

1. The present Protocol shall enter into force three months after the deposit of the tenth instrument of ratification or accession.
2. For each State ratifying the present Protocol or acceding to it after its entry into force, the present Protocol shall enter into force one month after the date of the deposit of its own instrument of ratification or accession.

Article 15

1. Any State Party may denounce the present Protocol at any time by written notification to the Secretary-General of the United Nations, who shall thereafter inform the other States Parties to the Convention and all States that have signed the Convention. The denunciation shall take effect one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General of the United Nations.
2. Such a denunciation shall not have the effect of releasing the State Party from its obligations under this Protocol in regard to any offence that occurs prior to the date on which the denunciation becomes effective. Nor shall such a denunciation prejudice in any way the continued consideration of any matter that is already under consideration by the Committee prior to the date on which the denunciation becomes effective.

Article 16

1. Any State Party may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations. The Secretary-General shall thereupon communicate the proposed amendment to States Parties, with a request that they indicate whether they favour a conference of States Parties for the purpose of considering and voting upon the proposals. In the event that, within four months from the date of such communication, at least one third of the States Parties favour such a conference, the Secretary-General shall convene the conference under the auspices of the United Nations. Any amendment adopted by a majority of States Parties present and voting at the conference shall be submitted to the General Assembly for approval.

2. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of the present article shall enter into force when it has been approved by the General Assembly of the United Nations and accepted by a two-thirds majority of States Parties.

3. When an amendment enters into force, it shall be binding on those States Parties that have accepted it, other States Parties still being bound by the provisions of the present Protocol and any earlier amendments that they have accepted.

Article 17

1. The present Protocol, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited in the archives of the United Nations.

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of the present Protocol to all States Parties to the Convention and all States that have signed the Convention.

FAKULTATIVNI PROTOKOL UZ KONVENCIJU O PRAVIMA DJETETA O PRODAJI DJECE, DJEČJOJ PROSTITUCIJI I DJEČJOJ PORNOGRAFIJI

Države stranke ovoga Protokola,

S obzirom na to da bi, radi postizanja svrha Konvencije o pravima djeteta i provedbe njezinih odredbi, posebice članaka 1., 11., 21., 32., 33., 34., 35. i 36., bilo primjereno proširiti mjere koje države stranke trebaju poduzeti kako bi zajamčile zaštitu djeteta od prodaje djece, dječje prostitucije i dječje pornografije,

Također s obzirom na to da Konvencija o pravima djeteta priznaje pravo djeteta na zaštitu od ekonomskog iskorištavanja i obavljanja bilo kakvog posla koji može biti opasan ili ometati djetetovu naobrazbu, ili biti opasan za djetetovo zdravlje ili fizički, mentalni, duhovni ili socijalni razvoj,

Ozbiljno zabrinute zbog značajne i rastuće međunarodne trgovine djecom u svrhe prodaje djece, dječje prostitucije i dječje pornografije,

Duboko zabrinute zbog raširene i stalne prakse turizma u svrhe pribavljanja seksualnih usluga, na koju su djeca osobito ranjiva, jer izravno promiče prodaju djece, dječju prostituciju i dječju pornografiju,

Priznajući da su mnoge osobito ranjive skupine, uključujući djevojčice, u većoj opasnosti od seksualnog iskorištavanja, te da su djevojčice nesrazmjerno zastupljene među seksualno iskorištanim osobama,

Zabrinute zbog sve veće dostupnosti dječje pornografije na Internetu i drugim tehnologijama koje se razvijaju, pozivajući se na Međunarodnu konferenciju o suzbijanju dječje pornografije na Internetu (Beč, 1999.), te posebice na njezine zaključke koji zagovaraju svjetsku kriminalizaciju proizvodnje, distribucije, izvoza, prijenosa, uvoza, namjernog posjedovanja i oglašavanja dječje pornografije, te naglašavajući važnost bliske suradnje i partnerstva između vlada i industrije Interneta,

Vjerujući da će eliminacija prodaje djece, dječje prostitucije i dječje pornografije biti olakšana usvajanjem cjelovitog pristupa, baveći se čimbenicima koji tome pridonose, uključujući nerazvijenost, siromaštvo, gospodarske razlike, nejednaku socio-ekonomsku strukturu, obitelji s problemima, pomanjkanje obrazovanja, gradsku i ruralnu migraciju, diskriminaciju spolova, neodgovorno seksualno ponašanje odraslih osoba, štetne tradicionalne prakse, oružane sukobe i prodaju djece,

Vjerujući da je potrebno osvještavati javnost radi smanjenja potražnje za prodajom djece, dječje prostitucije i dječje pornografije, te također vjerujući u važnost jačanja globalnog partnerstva među svim čimbenicima i poboljšanje provedbe zakona na državnoj razini,

Uzimajući na znanje odredbe međunarodnih pravnih instrumenata za zaštitu djece, uključujući Hašku konvenciju o zaštiti djece i suradnji u međudržavnom posvojenju djece, Hašku konvenciju o građanskopravnim aspektima međunarodne otmice djece, Hašku konvenciju o nadležnosti, važećim zakonima, priznanju, provedbi i suradnji u odnosu na roditeljsku odgovornost i mjere zaštite djece, te Konvenciju međunarodne organizacije rada br. 182 o zabrani i trenutnom djelovanju za ukidanje najgorih oblika dječjeg rada,

Potaknuti velikom potporom Konvenciji o pravima djeteta, pokazujući rašireno opredjeljenje za promicanje i zaštitu prava djeteta.

Priznajući važnost provedbe odredbi Akcijskog programa za sprječavanje prodaje djece, dječje prostitucije i dječje pornografije, te Izjave i dnevnog reda za djelovanje usvojenog na Svjetskom kongresu protiv komercijalnog seksualnog iskorištavanja djece, održanom u Stockholmu od 27. do 31. kolovoza 1996., i druge relevantne odluke i preporuke međunarodnih tijela,

S obzirom na važnost tradicija i kulturnih vrijednosti svakog naroda za zaštitu i skladno razvijanje djece,

Suglasile su se kako slijedi:

Članak 1.

Države stranke će zabraniti prodaju djece, dječju prostituciju i dječju pornografiju kako je određeno ovim Protokolom.

Članak 2.

U svrhe ovoga Protokola:

- a) Prodaja djece znači svako djelo ili transakciju u kojoj dijete prenosi neka osoba ili skupina osoba drugim osobama za naknadu ili bilo kakvu drugu nagradu,
- b) Dječja prostitucija znači uporabu djeteta u seksualnim aktivnostima za naknadu ili bilo kakav drugi oblik nagrade,
- c) Dječja pornografija znači prikazivanje, bilo kakvim sredstvima, djeteta u pravim ili simuliranim eksplicitnim seksualnim aktivnostima ili prikazivanje seksualnih dijelova djeteta u prvome redu u seksualne svrhe.

Članak 3.

1. Svaka država stranka dužna je osigurati da se, kao minimum, sljedeća djela i aktivnosti u cijelosti obuhvate kaznenim pravom, bilo da su te povrede počinjene u državi ili inozemstvu, te na pojedinačnoj ili organiziranoj osnovi:

a) u kontekstu prodaje djece kako je utvrđeno u članku 2.:

(i) Nuđenje, izručivanje ili prihvaćanje, bilo kojim sredstvima, djeteta u svrhe:

- a. seksualnog iskorištavanja djeteta,
- b. transfera organa djeteta radi dobiti,
- c. uključivanja djeteta u prisilni rad,

(ii) nepropisno dobiven pristanak, kao pretpostavka za posvojenje djeteta kršenjem važećih međunarodnih pravnih instrumenata o posvojenju,

b) nuđenje, dobivanje, te davanje djeteta za dječju prostituciju, kako je utvrđeno u članku 2.,

c) proizvodnja, distribucija, širenje, uvoz, izvoz, nuđenje, prodaja ili posjedovanje u gore navedene svrhe dječje pornografije kako je utvrđeno u članku 2.

2. Podložno odredbama unutarnjeg zakonodavstva države stranke, isto se primjenjuje na pokušaj izvršenja ovih djela, te suučesništvo ili sudjelovanje u ovim djelima.

3. Svaka država stranka će kazniti ove povrede odgovarajućim kaznama koje uzimaju u obzir njihovu težinu.

4. Podložno odredbama unutarnjeg zakonodavstva, svaka država stranka dužna je poduzeti mjere, kad je potrebno, kako bi utvrdila odgovornost pravnih osoba za prekršaje iz stavka 1. ovoga članka. Podložno pravnim načelima države stranke, ta odgovornost pravnih osoba može biti kaznena, građanska ili upravna.

5. Države stranke poduzet će sve odgovarajuće pravne i upravne mjere kako bi osigurale da sve osobe uključene u posvojenje djeteta djeluju u skladu s važećim međunarodnim pravnim instrumentima.

Članak 4.

1. Svaka država stranka dužna je poduzeti one mjere koje su potrebne za uspostavu njezine nadležnosti za povrede iz članka 3. stavak 1., kada su povrede počinjene na teritoriju, brodu ili zrakoplovu registriranom u toj državi.

2. Svaka država stranka može poduzeti one mjere koje su potrebne za uspostavu njezine nadležnosti za povrede iz članka 3. stavak 1., u sljedećim slučajevima:

(a) kada je navodni počinitelj državljanin te države ili osoba koja ima prebivalište na njezinu teritoriju,

(b) kada je žrtva državljanin te države.

3. Svaka država stranka također je dužna poduzeti mjere koje su potrebne za uspostavu - njezine nadležnosti za gore navedene povrede kada se navodni počinitelj nalazi na njezinu teritoriju i kada ga ne izručuje drugoj državi stranci na temelju činjenice da je povredu počinio jedan od njezinih državljana.

4. Ovaj Protokol ne isključuje kaznenu nadležnost u skladu s međunarodnim pravom.

Članak 5.

1. Povrede iz članka 3. stavak 1. smatrat će se povredama koje podliježu izručenju u svakom međunarodnom ugovoru o izručenju između država stranaka, te će se smatrati povredama koje podliježu izručenju u svakom međunarodnom ugovoru o izručenju koji je naknadno sklopljen između njih, u skladu s uvjetima iz tih međunarodnih ugovora.

2. Ako država stranka koja uvjetuje izručenje ne temelju postojanja međunarodnog ugovora dobije zahtjev za izručenje od druge države stranke s kojom nema međunarodni ugovor o izručenju, ona može uzeti u obzir ovaj Protokol kao pravnu osnovu za izručenje u odnosu na takve povrede. Izručenje podliježe uvjetima zakona države od koje se traži izručenje.

3. Države stranke koje ne uvjetuju izručenje na temelju postojanja međunarodnog ugovora priznat će takve povrede kao povrede koje podliježu izručenju između sebe, podložno uvjetima zakona države od koje se traži izručenje.

4. Za takve povrede će se smatrati, u svrhe izručenja između dvije države, da su počinjene ne samo na mjestu na kojem su se dogodile, nego također i na teritoriju države od koje se traži uspostava njihove nadležnosti u skladu sa člankom 4.

5. Ako je zahtjev za izručenje podnesen radi povrede navedenog u članku 3. stavak 1. i ako država stranka od koje se traži izručenje ne izruči ili ne želi izvršiti izručenje na osnovi državljanstva prekršitelja, ta država dužna je poduzeti odgovarajuće mjere za predavanje tog predmeta nadležnim tijelima u svrhe sudskog progona.

Članak 6.

1. Države stranke će jedna drugoj pružiti mjere pomoći u istrazi ili kaznenom postupku ili postupku izručenja pokrenutom za povrede navedene u članku 3., stavak 1. uključujući pomoć u dobivanju dokaza koji su im na raspolaganju, potrebnih za postupak.

2. Države stranke će ispuniti svoje obveze na temelju stavka 1. ovoga članka u skladu sa svim međunarodnim ugovorima ili drugim sporazumima o međusobnoj pravnoj pomoći koji postoje među njima. U odsustvu takvih međunarodnih ugovora ili sporazuma, države stranke će jedna drugoj pružiti pomoć u skladu s njihovim unutarnjim zakonodavstvom.

Članak 7.

Države stranke su dužne, u skladu s odredbama njihova unutarnjeg zakonodavstva:

(a) poduzeti mjere kako bi omogućile zapljenu ili konfiskaciju, kako je primjereno:

(i) robe kao što su materijali, imovina i drugo koja se koristi za povrede ili olakšavanje povreda na temelju ovoga Protokola;

(ii) dobiti iz takvih povreda,

(b) provesti zahtjeve druge države stranke za zapljenu i konfiskaciju robe ili dobiti iz podstavka (a) (i),

(c) poduzeti mjere s ciljem zatvaranja, privremenog ili na konačnoj osnovi, prostorija koje se koriste za povrede.

Članak 8.

1. Države stranke dužne su usvojiti odgovarajuće mjere za zaštitu prava i interesa djece žrtava od praksi zabranjenih na temelju ovoga Protokola u svim fazama kaznenog postupka, posebice:

(a) priznavanjem ranjivosti djece žrtava i usvajanjem postupaka za priznavanje njihovih posebnih potreba, uključujući njihove posebne potrebe kao svjedoka,

(b) informiranjem djece žrtava o njihovim pravima, njihovoj ulozi, domašaju, vremenskom tijeku i napretku postupka, te rješavanju njihovih slučajeva,

(c) omogućavajući da se razmotre stajališta, potrebe i pitanja djece žrtava u postupcima u kojima su njihovi interesi dovedeni u pitanje, na dosljedan način s postupovnim pravilima unutarnjeg zakonodavstva,

(d) pružajući odgovarajuće usluge potpore djeci žrtvama u pravnom postupku,

(e) štiteći, kako je primjereno, privatnost i identitet djece žrtava i poduzimajući mjere u skladu s unutarnjim zakonodavstvom kako bi se izbjeglo neprimjereno širenje informacija koje mogu dovesti do identificiranja djece žrtava,

(f) omogućavajući, u odgovarajućim slučajevima, sigurnost djece žrtava, kao i njihovih obitelji i svjedoka u njihovo ime, od zastrašivanja i odmazde,

(g) izbjegavanjem nepotrebnog odugovlačenja rješavanja slučajeva i izvršavanja naloga ili odluka koji djeci žrtvama daju naknade.

2. Države stranke će osigurati da nesigurnost glede stvarne dobiti žrtve ne spriječi pokretanje kaznene istrage, uključujući istrage s ciljem utvrđivanja dobi žrtve.

3. Države stranke će osigurati, u kaznenopravnoj zaštiti djece koja su žrtve povreda opisanih u ovome Protokolu, da se u prvom redu uzmu u obzir najbolji interesi djece.

4. Države stranke će poduzeti mjere kako bi osigurale odgovarajuću obuku, posebice pravnu i psihološku, osoba koje rade sa žrtvama povreda zabranjenih na temelju ovoga Protokola.

5. Države stranke će, u odgovarajućim slučajevima, usvojiti mjere kako bi zaštitile sigurnost i integritet onih osoba i/ili organizacija uključenih u sprječavanje i/ili zaštitu i rehabilitaciju žrtava takvih povreda.

6. Ništa u ovome članku neće se tumačiti na štetu ili nedosljedno s pravima optuženika na pošteno i nepristrano suđenje.

Članak 9.

1. Države stranke dužne su usvojiti ili ojačati, primjenjivati i objavljivati zakone, upravne mjere, socijalne strategije i programe za sprječavanje povreda navedenih u ovome Protokolu. Posebna će se pozornost obratiti zaštiti djece koja su posebno ranjiva na te postupke.

2. Države stranke će poticati osvještavanje javnosti, uključujući djecu, informiranjem svim odgovarajućim sredstvima, naobrazbom i obukom, o preventivnim mjerama i štetnim utjecajima povreda navedenih u ovome Protokolu. U ispunjavanju svojih obveza na temelju ovoga članka, države stranke će poticati sudjelovanje zajednice, i posebice, djece i dječjih žrtava, kod takvih informacija i obrazovnih programa i programa obuke, uključujući na međunarodnoj razini.

3. Države stranke dužne su poduzeti sve moguće mjere s ciljem osiguravanja odgovarajuće pomoći žrtvama takvih povreda, uključujući njihovu potpunu socijalnu integraciju i njihov cjeloviti tjelesni i psihološki oporavak.

4. Države stranke dužne su osigurati da sva djeca žrtve povreda opisanih u ovome Protokolu imaju pristup odgovarajućim postupcima bez diskriminacije, za traženje naknade za štetu od pravno odgovornih osoba.

5. Države stranke će poduzeti odgovarajuće mjere s ciljem učinkovite zabrane proizvodnje i širenja materijala koji oglašavaju povrede opisane u ovome Protokolu.

Članak 10.

1. Države stranke dužne su poduzeti sve potrebne korake za jačanje međunarodne suradnje multilateralnim, regionalnim i bilateralnim sporazumima za sprječavanje, otkrivanje, istraživanje, sudsko gonjenje i kažnjavanje osoba odgovornih za djela koja uključuju prodaju djece, dječju prostituciju, dječju pornografiju i turizam u svrhe seksualnog iskorištavanja djece. Države stranke također su dužne promicati međunarodnu suradnju i koordinaciju

između svojih tijela, državnih i međunarodnih nevladinih organizacija i međunarodnih organizacija.

2. Države stranke dužne su promicati međunarodnu suradnju za pomaganje djeci žrtvama u njihovom tjelesnom i psihološkom oporavku, socijalnoj integraciji i repatrijaciji.

3. Države stranke dužne su jačati međunarodnu suradnju kako bi se bavile glavnim uzrocima, kao što je siromaštvo i nerazvijenost koji pridonose ranjivosti djece kod prodaje djece, dječje prostitucije, dječje pornografije i turizma u svrhe seksualnog iskorištavanja djece.

4. Države stranke koje to mogu učiniti, pružit će financijsku, tehničku ili drugu pomoć putem postojećih multilateralnih, regionalnih, bilateralnih ili drugih programa.

Članak 11.

Ništa u ovome Protokolu neće dovesti u pitanje odredbe koje su povoljnije za ostvarenja prava djeteta koje su obuhvaćene:

(a) zakonom države stranke,

(b) međunarodnim pravom na snazi u toj državi.

Članak 12.

1. Svaka država stranka dužna je podnijeti, u razdoblju od dvije godine nakon stupanja na snagu ovoga Protokola za tu državu stranku, izvješće Odboru za prava djeteta, sa sveobuhvatnim informacijama o mjerama koje je poduzela za provedbu odredbi ovoga Protokola.

2. Nakon predavanja sveobuhvatnog izvješća, svaka država stranka će u svoje izvješće koje podnese Odboru za prava djeteta, u skladu s člankom 44. Konvencije, uključiti sve daljnje informacije glede provedbe Protokola. Druge države stranke Protokola dužne su podnositi izvješće svakih pet godina.

3. Odbor za prava djeteta može zatražiti od država stranaka daljnje informacije relevantne za provedbu ovoga Protokola.

Članak 13.

1. Ovaj Protokol otvoren je na potpisivanje svakoj državi koja je stranka Konvencije ili ju je potpisala.

2. Ovaj Protokol podliježe ratifikaciji i otvoren je na pristupanje svakoj državi koja je stranka Konvencije ili ju je potpisala. Isprave o ratifikaciji ili pristupu položiti će se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 14.

1. Ovaj Protokol stupa na snagu tri mjeseca nakon polaganja desete isprave o ratifikaciji ili pristupu.

2. Za svaku državu koja ratificira ovaj Protokol ili mu pristupi nakon njegova stupanja na snagu, ovaj Protokol stupa na snagu mjesec dana nakon dana kad je položila svoju ispravu o ratifikaciji ili pristupu.

Članak 15.

1. Svaka država stranka može otkazati ovaj Protokol u bilo kojem trenutku pisanom obaviješću upućenom glavnom tajniku Ujedinjenih naroda, koji će o tome izvijestiti druge države članice Konvencije i sve države članice koje su potpisale Konvenciju. Otkazivanje stupa na snagu godinu dana nakon što glavni tajnik Ujedinjenih naroda primi obavijest.

2. Takvo otkazivanje neće imati učinak oslobađanja države članice od njezinih obveza na temelju ovoga Protokola glede bilo koje povrede koja se dogodi prije dana kada je otkazivanje postalo učinkovito. Takvo otkazivanje neće ni na koji način dovesti u pitanje stalno razmatranje bilo kojeg predmeta koji Odbor već razmatra prije dana kada otkazivanje postaje učinkovito.

Članak 16.

1. Svaka država stranka može predložiti izmjene i podnijeti ih glavnom tajniku Ujedinjenih naroda. Glavni tajnik će izvijestiti države članice o predloženim izmjenama, sa zahtjevom da naznače žele li održati konferenciju država članica u svrhe razmatranja i glasovanja o prijedlozima. U slučaju da u razdoblju od četiri mjeseca od dana takve obavijesti, barem jedna trećina država članica želi održavanje takve konferencije, glavni tajnik će sazvati konferenciju pod okriljem Ujedinjenih naroda. Sve izmjene koje usvoji većina nazočnih država članica koje glasuju podnijet će se Općoj skupštini na odobrenje.

2. Izmjene usvojene u skladu sa stavkom 1. ovoga članka stupaju na snagu kad ih odobri Opća skupština Ujedinjenih naroda i prihvati dvotrećinska većina država članica.

3. Kada izmjene stupe na snagu, postaju obvezujuće za one države članice koje su ih prihvatile, a druge države članice su i dalje obvezne odredbama ovoga Protokola i svim prethodnim izmjenama koje su prihvatili.

Članak 17.

1. Ovaj Protokol, čiji su tekstovi na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jednako vjerodostojni, položiti će se u arhivu Ujedinjenih naroda.

2. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda dostavit će ovjerene kopije ovoga Protokola svim državama članicama Konvencije i svim državama koje su potpisale Konvenciju.

Članak 3.

Za izvršenje Protokola iz članka 1. ovoga Zakona nadležno je Ministarstvo pravosuđa, uprave i lokalne samouprave, Ministarstvo unutarnjih poslova i Ministarstvo rada i socijalne skrbi.

Članak 4.

Na dan stupanja na snagu ovoga Zakona Protokol iz članka 1. ovoga Zakona nije na snazi za Republiku Hrvatsku te će se podaci o njegovom stupanju na snagu objaviti naknadno u skladu sa člankom 30. stavkom 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Članak 5.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u »Narodnim novinama«.

Klasa: 018-05/02-02/05
Zagreb, 21. ožujka 2002.

HRVATSKI SABOR

Predsjednik
Hrvatskoga sabora
Zlatko Tomčić, v. r.